

Kerkstructuur, Leiderschap en de Ontwikkeling van de Gemeente

Een visie op de gemeente van de toekomst is sterk afhankelijk van ons denken over kerkstructuren, leiderschap en het functioneren daarvan. Met betrekking tot deze zaken heb ik elders in het boek al wat aangetipt.

Kerkstructuren

Een van de grote problemen in de huidige kerkstructuren is toch wel het hiërarchisch denken dat zich in de meeste gemeenten profileert, van weinig tot heel extreem en vervolgens de daaruit voortvloeiende, vaak grote, afstand tussen de zogenaamde ‘professionals’ en de ‘leken’. Dan zie je al snel dat we met het institutionaliseren van de kerk door Constantijn in de derde eeuw een werelds en religieus systeem van leiderschap hebben toegelaten, waar Jezus tegen waarschuwt! Dit valt dan ook onder het natuurlijke/vleselijke denken.

Doch Jezus riep hen tot Zich en zeide: Gij weet, dat de regeerders der volken heerschappij over hen voeren en de rijksgroten oefenen macht over hen. Zo is het onder u niet. Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

(Mattheüs 20:25-28)

Dat is natuurlijk ook afhankelijk van het karakter van die bepaalde leider, zijn achtergrond en zijn soort visie. De positie van die ene eindverantwoordelijke, meestal voorganger genoemd, die verantwoordelijk is voor alles dat er plaats vindt en onder wiens gezag alles gebeurt, is naar mijn mening niet schriftuurlijk.

Nu is dit geen duw naar voorgangers, want ik heb goede contacten met hen en we geloven dat de kerk in een bepaalde ontwikkeling zit. Het gaat echter om het constateren van een feit. Jezus bouwt uiteindelijk de gemeente en daar kunnen we alle vertrouwen in hebben. Daarin wil Hij bovendien inzichten geven. Het is mijn inzicht dat iedere bestaande kerkstructuur óf helemaal veranderd is, óf helemaal verdwenen zal zijn, wanneer Jezus uiteindelijk verschijnt.

De rol van voorganger is vaak fataal voor de persoon in kwestie. Daarnaast blijven ook de gemeenteleden dikwijls op een kinderlijke manier functioneren.

Het werk dat die voorgangers doen is vaak heel intensief, het is prijzenswaardig en het vraagt ontzettend veel energie. Graag willen ze dat vele anderen uit de gemeente meer geestelijke verantwoording op zich zouden nemen. Een heleboel van hen leeft met die frustratie, maar dat heeft vooral met hun eigen beroep te maken. Juist omdat de voorganger de geestelijke werklust voornamelijk alleen draagt, worden velen in slaap gesust en passief. Dit gebeurt al ongeacht de leiderschapsstijl, of die stijl nu controlerend, ruimtegevend of wel of niet overheersend is. Jezus zegt zelfs:

*Laat u ook geen leidslieden¹ noemen, want één is uw Leidsman, de Christus.
(Matteüs 23:10)*

Leiders

Zijn er dan geen leiders? Natuurlijk wel. Daar is de bijbel ook heel duidelijk over. Alleen je bent niet altijd leider over alles en ook niet altijd die ene eindverantwoordelijke over alles. In het ene gebied kun je een leider zijn en vervolgens in het andere gebied niet of veel minder. Dat kan fluctueren. Daarom geloof ik niet dat er bij het planten van een gemeente een voorganger en oudsten aangesteld moeten worden.

In de bijbel werden er oudsten aangesteld. Dat is trouwens erkennen wat ondertussen al door iedereen herkend wordt. Het is een functie die in die tijd en in die samenleving heel bekend was. We spreken dan over een geestelijk volwassen persoon die met een natuurlijke vanzelfsprekendheid wordt geaccepteerd. Iedereen functioneert daarin vanuit zijn zalving, zijn gaven, zijn talenten en er is een vrijwillige onderwerping aan elkaar. In een leiderschapsteam, bijvoorbeeld, kan iemand een van God gegeven inzicht hebben en dit vervolgens uitvoeren. Dan wordt hij of zij daarin ondersteund door de anderen en zij onderwerpen zich in dat gebied aan die ene. De volgende keer kan dat iemand anders zijn uit dat team. Het is dan dus niet zo dat er één eindverantwoordelijke is voor alles dat er gebeurt en daar ook nog eens altijd zijn stempel op kan zetten. Dat leidt dikwijls tot veel controle en mensen komen steeds minder of niet tot ontwikkeling. Dit principe geldt vervolgens ook naar alle andere leden in die gemeente.

Dit is ook zichtbaar in onze Bijbelvertaling, die daar vaak de mist in gaat. Handelingen 20:28 spreekt in de meeste vertalingen over oudsten 'die over u gesteld zijn'. Het moet echter zijn: "die onder u, in uw midden gesteld zijn, werkzaam zijn". Hebréeën 13:17 zegt dat we onze voorgangers moeten gehoorzamen. Het woord 'voorgangers' betekent hier leiders, zij die voorop gaan en er staat eigenlijk dat er een bereidheid moet zijn om je door hen te laten overtuigen en dan wel vooral door het voorbeeld dat ze geven.

1 Gids, leraar, opvoeder (*kathegetes*, Strong's G2519).

Er is daarbij heel veel ruimte voor eigen initiatief met andere gelovigen, zonder dat daar uiteindelijk de naam van de kerk in geprofileerd hoeft te worden.

Op zich ben ik niet tegen kerkprogramma's, maar te veel mensen verschuilen zich daarachter en komen zelf nauwelijks in beweging. Het Koninkrijk van God is veel groter dan de kerk. We hebben een Koning, een Koninkrijk en een kerk. De gemeente is het middel waardoor Hij Zijn Koninkrijk vestigt (Efeziërs 3:8-12). Het is heel vaak zo dat er activiteiten worden gecreëerd waardoor die kerk in beeld komt. Daar waar het instituut zélf het doel wordt, spreken we van afgoderij.

Bedekking

In dit alles speelt ook het woord 'bedekking' bij velen een belangrijke rol en wordt het door veel gemeenten en denominaties gebruikt. Er zijn vragen die vaak gesteld worden. Waar kom je vandaan? Wie is je bedekking? Wat is je thuisgemeente? Onder wie sta je? Aan wie leg je verantwoording af? Er moet toch wel iemand boven je staan? Verschillende denkwijzen vormen de basis voor dat soort vragen. Het idee dat je dan pas bestaansrecht en recht hebt om te doen wat je doet. Het gevoel dat je dan beschermd bent tegen demonen en verkeerde leerstellingen. Het is een onjuist uitgangspunt, dat je pas onder leiderschap staat en dat je pas veilig geborgen bent, als je lid bent van een specifieke plaatselijke gemeente. Iemand zei eens gekscherend: "Mijn enige bedekking zijn mijn twee dekens in de nacht als het koud is."

Deze gedachten over bedekking zijn veelal gebaseerd op een vraag aan Jezus. De overpriesters en de oudsten van het volk vragen aan Hem krachtens welke bevoegdheid, in wiens autoriteit, Hij al die dingen doet, die Hij deed (Matteüs 21:23). Dat gedeelte is vaak de aanleiding dat er gevraagd wordt: "Wie is je bedekking en onder wiens autoriteit sta je?" Voor die bedekking is echter helemaal geen goede bijbelse grond en de vrucht van dit model van denken schept vaak een vals gevoel van zekerheid, controle, passiviteit en ontmoediging.

Er zijn heel wat kleine groepen met herders in de wereld die op een goede manier zelfstandig functioneren. Natuurlijk hebben ze input en toerusting nodig van apostelen en andere bedieningen. Dikwijls durven ze niet aan te kloppen voor hulp. Vaak heeft dat met angst of teleurstelling te maken. Ze konden wel geholpen worden, maar dan moesten ze de naam van die 'bediening' dragen, hun 'bedekkingsgedachte' onderschrijven en/of hun tienden naar de moedergemeente brengen. Waarachtige apostelen zijn geroepen voor het lichaam van Christus en zijn niet in eerste instantie gericht op hun eigen denominatie en/of groep.

Het Jetro model versus het model van God.

In Exodus 18 lezen we hoe de schoonvader van Mozes, genaamd Jetro op bezoek komt. Hij was er getuige van hoe Mozes als enige zitting hield om recht te spreken over het volk van de morgen tot de avond. Vervolgens zegt hij tegen Mozes dat het niet goed is wat hij doet omdat hij op die manier helemaal uitgeput raakt. Hij geeft hem dan advies en zegt onder andere:

Daarnaast moet gij onder het gehele volk omzien naar flinke, godvrezende, betrouwbare mannen, die winstbejag haten, en hen over hen aanstellen als oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien. Die zullen te allen tijde over het volk rechtspreken; dan zullen zij alle grote zaken voor u brengen, maar alle kleine zaken zullen zij zelf berechten, zodat zij u verlichting geven en met u meedragen.
(Exodus 18:21-22)

We zien hier hoe Jetro het hiërarchische model introduceerde en dat Mozes het gewoon toepaste. Mozes luisterde naar zijn schoonvader en deed alles wat hij gezegd had. Er staat niet bij dat hij God eerst raadpleegde.

We zien in Numeri 11, in een andere fase, dat dit toegepaste model het hart van God niet had en dat Mozes er uiteindelijk niet beter van geworden is. Wanneer het volk opnieuw aan het mopperen is roept Mozes God aan en zegt onder andere:

Ik alleen kan de zorg voor dit gehele volk niet dragen: dat is mij te zwaar. Wilt Gij zó met mij handelen, dood mij dan liever; indien ik genade heb gevonden in uw ogen, opdat ik mijn ongeluk niet behoef aan te zien.
(Numeri 11:14-15)

Dan geeft God hem de opdracht om zeventig oudsten van Israël te vergaderen van wie hij weet dat zij oudsten en opzieners van het volk zijn en hen naar de tent der samenkomst te brengen (Numeri 11:16). Vervolgens neemt God van de Geest die op Mozes is en legt deze op de zeventig oudsten zodat zij met Mozes samen de last van het volk dragen en hij dat niet meer alleen hoeft te doen (Numeri 11:17). Daarna begonnen die mannen te profeteren (Numeri 11:25). Twee van die mannen waren echter niet meegegaan naar de tent der samenkomst, maar ze waren in de legerplaats achtergebleven en profeteerden daar (Numeri 11:26). Dit feit werd doorgegeven aan Mozes die bij de tent der samenkomst was en Jozua de dienaar van Mozes verzocht hem vervolgens hen het profeteren te beletten.

Doch Mozes zeide tot hem: Wilt gij voor mij ijveren? Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here zijn Geest op hen gave! Daarop trok Mozes zich in de legerplaats terug, vergezeld van de oudsten van Israël.
(Numeri 11:29-30)

We zien dat de oplossing van het probleem van Mozes niet zat in het leiderschapsmodel van Jetro, maar dat het lag in de opdracht van God om uit de oudsten van Israël zeventig mannen te zoeken van wie Mozes wist dat ze al oudsten en opzieners van het volk waren. Deze mannen waren in die zin dus al erkend en herkend.

Gezag, gehoorzaamheid en onderwerping

Het is duidelijk dat autoriteit van God komt en dat Hij dan ook die autoriteit geeft. Jezus zegt dat aan Hem alle macht/autoriteit is gegeven in hemel en op aarde (Matteüs 28:18), en dat geeft Hij als een gave aan Zijn kinderen. In het Koninkrijk van God bestaat er dus geen gedelegeerde autoriteit van een persoon jegens een andere. Er is enkel gedelegeerde autoriteit van Jezus naar Zijn volgelingen. Het is organisch en we zien toch ook dat alles in ons lichaam wordt aangestuurd door het hoofd. De koninkrijken van de wereld en de duisternis werken met gedelegeerde autoriteit. Jezus kan echter tot elke gelovige spreken en elke gelovige krijgt zijn of haar autoriteit van Hem. In het evangelie van Johannes geeft Jezus een antwoord aan Pilatus, wanneer deze Hem aanspreekt met betrekking tot de autoriteit die hij denkt te hebben. Hij zegt dan:

*Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware:
(Johannes 19:11)*

Vervolgens is er een respons op dat gezag, maar daarbij is er een groot verschil tussen gehoorzaamheid en onderwerping. Gehoorzaamheid is een daad en onderwerping is een houding. De bijbel spreekt over gehoorzaamheid aan God, de overheid, je ouders en de wetgever, met dien verstande dat we God meer moeten gehoorzamen dan de overheid of wie dan ook. In die zin kan iemand dan ook ongehoorzaam zijn aan een aardse autoriteit terwijl hij toch een geest van onderwerping heeft. Dus, ongehoorzaam zijn vanuit een houding van respect en ontzag is heel wat anders dan een houding van rebellie en ondermijning. Onderwerping is namelijk een houding van je hart. Je bent dan bereid om naar anderen te luisteren, je transparant op te stellen, kwetsbaar te zijn en de andere uitnemender te achten dan jezelf.

Gezag is niet gebaseerd op positie en rang, maar op goddelijk karakter en het werk van Heilige Geest in ons. Veel mensen van wie de bediening en zalving zonder meer erkend en herkend kunnen worden, werken nu nog dikwijls vanuit een strakke hiërarchische gezagsstructuur. Hierin zal dan ook steeds meer een verandering van denken plaatsvinden. Het is relationeel. Het is niet hiërarchisch, positioneel en heersend, maar het is functioneel en dienstbaar. We hebben het niet over een klassensysteem met goeroes en over onderscheid op basis van titels en de daarbij behorende titulatuur, maar we spreken over een priesterschap van alle gelovigen.

Iedereen heeft autoriteit om een bepaalde daad uit te voeren. God is de enige bron van die autoriteit. Het Griekse woord is *exousia*. Dat woord komt het dichtst bij ons woord 'autoriteit' en spreekt over een rechtmatige daad die uitgevoerd kan worden (Strong's G1849). God heeft aan de gelovigen autoriteit gegeven. Autoriteit om kinderen van God te worden, om eigendommen te bezitten, om te trouwen of celibatair te leven, om zelf te kiezen wat je kunt eten en drinken, om zieken te genezen en boze geesten uit te drijven, om de kerk op te bouwen, om zegeningen te ontvangen die voortvloeien uit bepaalde bedieningen, om te regeren over de natiën, om te eten van de boom des levens.

De bijbel leert echter nergens dat God gelovigen autoriteit heeft gegeven over andere gelovigen. Die vorm van autoriteit wordt in het Nieuwe Testament nergens verbonden met kerkelijke leiders. Die vorm van *exousia* is er niet van de ene gelovige naar de andere. De autoriteit in de gemeente is duidelijk anders dan het gezag in de natuurlijke orde, zoals we die in wereld geplaatst zien, omdat de kerk geen menselijke, maar een geestelijke organisatie is. Het is dus een organische autoriteit. Het heeft een taalgebruik dat bedoeld is om te overtuigen, om op te roepen en te verzoeken. Het zet nooit de verantwoordelijkheden van anderen buitenspel. Iedereen blijft verantwoordelijk voor zijn eigen daden en keuzes. Organische autoriteit spreekt van geestelijke volwassenheid en ontwikkelt geestelijke volwassenheid, terwijl officiële gezagsdragers in de wereld misschien wel minder volwassen zijn dan degenen over wie ze autoriteit uitoefenen. Hoe verder je groeit in je geestelijk leven, hoe groter je organische autoriteit. Het heeft te maken met respect dat je krijgt, dat voortvloeit uit betrouwbaarheid en dienstbaarheid en niet uit een aanstelling. Het is een autoriteit die alleen werkt als het uit het hart van God komt. Dus als de kerk wordt aangespoord om iets te doen dat niet de wil van Jezus is, dan wordt het ook niet ondersteund door Zijn autoriteit, zelfs al gaat het niet tegen de bijbel in.

In Handelingen 15 worden we geconfronteerd met een probleem waarvoor in Jeruzalem een oplossing wordt gezocht. Vervolgens lezen we:

Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht ...

(Handelingen 15:28)

Het is een autoriteit die niet hiërarchisch verloopt van boven naar beneden, maar het loopt van binnen naar buiten. Heilige Geest die in ons woont, is de bron.

Verantwoording afleggen aan anderen

Hoe zit het dan met verantwoording afleggen en rekenschap geven? Dat doe je altijd aan God (Matteüs 12:36; Romeinen 14:12; Hebreëen 4:13, 1 Petrus 4:5). Je vindt nergens een tekst die leert dat je aan mensen verantwoording moet afleggen. Wel roept de bijbel ons op om ons aan elkaar te onderwerpen. Efeziërs 5:21 zegt dat we elkaar onderdanig moeten zijn in de vreze des Heren en andere vertalingen spreken over onderwerping en dat is, zoals ik al zei, een houding van je hart. In die zin is het belangrijk om bereid te zijn, je door leiders te laten overtuigen en dan wel vooral door het voorbeeld dat ze geven. In 1 Petrus 5:5 staat zelfs dat jongeren zich aan de oudsten moeten onderwerpen en dat we ons aan elkaar moeten onderwerpen. Dat laatste wordt dan vertaald met: “Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid.”

Apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren zijn gaven gegeven aan de gemeente (Efeziërs 4:11). Dit leiderschap kun je niet aanstellen, maar wel herkennen en erkennen. Het zijn dus ook geen posities, maar functies. De volgorde van deze opsomming is eveneens functioneel, niet positioneel. Het is in dit verband ook opmerkelijk te ontdekken dat Paulus de gemeenten altijd vermaant vanuit de relatie, en niet vanuit een autoritaire positie (Romeinen 12:1; 1 Korintiërs 1:10; 2 Korintiërs 2:8; Galaten 4:12). Daar waar hij opriep tot gehoorzaamheid aan een gebod van God, dan was het altijd gehoorzaamheid aan God (1 Korintiërs 14:37)! Hij probeerde altijd mensen te overtuigen van de gedachten van God en bestookte ze niet met van bovenaf opgelegde bevelen. Als hij een bepaalde daad of houding verlangt, dan zien we hem vermanen, aansporen, aandringen, verzoeken, een beroep doen op en vragen. We zien hem nooit bevelen door het geven van autoritaire verordeningen.

Grote problemen uit die tijd gingen bijvoorbeeld over de vraag of men wel of geen vlees mocht eten dat aan de afgoden was geofferd, en ook over de vraag op welke dag ze moesten samenkomen. In Romeinen 14 en 15 gaat Paulus in op deze zaken. In deze teksten legt hij niets op en maakt hij geen regels, behalve dat ze elkaar moesten liefhebben, aanvaarden en dat ze de vrede moeten najagen:

Want het Koninkrijk van God bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de heilige Geest.

(Romeinen 14:17)

Opmerkelijk is eveneens dat Paulus in al zijn brieven altijd alle gelovigen adresseert, en nooit alleen via één leider zaken tracht te veranderen. Spreekt dit niet veel meer van een priesterschap van alle gelovigen?

Een nieuwe beweging

Ik zie dus een nieuwe beweging ontwikkelen. Hoe dat zich precies ontwikkelt? Wie zal het weten? De persoonlijke relatie van een ieder met Jezus zal het allerbelangrijkste zijn. Dat is het altijd al geweest, maar we zullen er meer als ooit op teruggeworpen worden. Wat wil Hij nu eigenlijk?

Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid; (Hebreeën 10:5)

Hij zoekt naar een geestelijk huis om in te wonen (1 Petrus 2:5). Jezus zegt het als volgt:

*De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.
(Matteüs 8:20)*

Ook hier onderwees Hij in parabels. Jezus, het hoofd van de gemeente, zoekt een plaats waar Hij Zijn autoriteit in al haar volheid kan openbaren. Je kunt ook lezen: Hij heeft geen plaats waar Hij Zijn hoofd kan laten rusten, of heeft geen plaats waar Hij Zijn hoofd kan plaatsen (Strong's G2827). Daar sprak Hij al profetisch over de gemeente die op de pinksterdag geboren zou worden. Velen hebben een verlangen om die plaats voor Jezus te zijn. Jezus is, per slot van rekening, de enige die echt kan beloven dat Hij je nooit teleurstelt.

We weten vanuit de bijbel dat Jezus altijd het hart van God wilde verklanken. Hij maakte dat getuigenis 'tastbaar' en 'grijpbaar' voor de mensen en schiep altijd een atmosfeer van leven. Het getuigenis van Jezus schept altijd een atmosfeer van leven. Het is de geest van profetie. Dat is wat Hij van ons vraagt. Een profetisch volk is een volk dat het hart van God verklankt.

Wanneer en waar dan ook die leefstijl vanuit het hart van God zichtbaar wordt, daar is de kerk bezig en daar wordt het Koninkrijk van God zichtbaar. Het is geweldig om met veel gelovigen samen te komen en om daarin te participeren. Of dit nu op zondag is of op een andere dag. Ik vind het ook geweldig wanneer ik aan tafel zit met een aantal vrienden. Dan eten en lachen we, we praten over Jezus en we delen onze harten. Dat kan voor mij vaak een betere samenkomst zijn als menige zondagdienst. Dat is namelijk ook een manifestatie van kerk.

Als ik over deze dingen praat, dan zeggen sommige leiders tegen mij: “Ja maar, ik ben een gemeenteman”. Alsof ik dat dan niet zou zijn. Het is onmogelijk om niet te houden waar Jezus ontzettend veel van houdt, maar de gemeente bestaat wel uit mensen en daarom houdt God van die gemeente. Waar het om gaat is natuurlijk hoe we het begrip gemeente definiëren. Jezus bouwt de gemeente en daarom wordt er (gelukkig nog) veel afgebroken dat Zijn hart niet heeft.

Dat de kerkgebouwen nu leeglopen in deze westerse wereld is voor mij niet zo een probleem. Volgens mij is het eerder een teken van iets nieuws. Er ontstaat een netwerk van relaties buiten het religieuze systeem om. God bouwt Zijn eigen netwerk. Een organische beweging, waarin mensen elkaar vinden en relationeel verbonden zijn. Waar we bedieningen, gaven en talenten in elkaar erkennen en herkennen.

De kerk wordt wakker

Er is een nieuw ontwaken in de kerk. Uit alle richtingen en denominaties ontwikkelt zich een volk uit het religieuze systeem. Vaak blijven ze waar ze zitten en vaak vertrekken ze. Het gaat om wat God wil. Ik noem het wel eens de kerk in de woestijn, de jakhalzen en de struisen, waarover we lezen in Jesaja 43:18-21. Overal vormen zich die geestelijke grotten van Adullam (1 Samuël 22:1-2). Of ze zich nu al verzamelen of niet, ze zijn er al wel. Het is nog veelal verborgen, maar er is iets aan de hand, dat zeer hoopgevend is.

Een christen is in de eerste plaats namelijk niet iemand met de taak om een gemeenschap te zoeken die voorziet in zijn, haar of iemand anders zijn behoeften. De taak van een christen is om een plaats te creëren voor iemand om hem heen die een dergelijke plek niet heeft. We zijn verantwoordelijk. Als ik de gemeente ben, dan ben ik ook verantwoordelijk. Als Jezus mijn hoofd is, dan ben ik aan Hem verantwoording verschuldigd en geeft Hij me ook de autoriteit om te doen wat ik doen moet. Waarachtig christendom is een volledige, persoonlijke verantwoordelijkheid om te doen wat Jezus zegt.

De boodschap van het kruis is heel vertroostend. Jezus stierf voor mijn zonden. Hij nam de verantwoording voor al mijn verkeerde keuzes, maar in het licht daarvan heb ik ook geen excuses meer. We kunnen ons ook niet meer verschuilen achter onze persoonlijke geschiedenissen, of achter wat mensen ons hebben aangedaan. Het is niet meer mogelijk om je te verschuilen achter verkeerd leiderschap, controle en manipulatie. Natuurlijk is er plaats voor genezing, herstel en vertroosting. Velen blijven echter hun wonden maar openlikken en reageren voortdurend allergisch op alles wat met gezag te maken heeft, uit angst voor controle en manipulatie. Daarbij zijn er leiders die uit angst daarvoor niet meer durven te zeggen waar het op aankomt en nauwelijks meer corrigeerbaar werkzaam durven zijn.

Daar schieten we allemaal niets mee op. Paulus legde geen jukken op de mensen, maar kon haarfijn, zeer duidelijk en scherp zeggen waar het op aan kwam als het ging over huichelachtigheid, onreinheid en ongehoorzaamheid aan God.

God roept een profetisch volk in het Koninkrijk van God, dat beweegt op de wind van de Geest. Een echte verandering in het instituut kerk komt echter niet alleen door het activeren van geestelijke gaven, het zingen van nieuwe liederen, door in de handen te klappen, door de handen op te heffen en veel meer ruimte te geven voor lofprijzing en aanbidding. Het zijn heel belangrijke zaken en het brengt de kerk verderop. Ook het opsplitsen in kleinere groepen met verschillende doelen en/of om meer discipelen te maken is niet het grote antwoord, hoewel dit voor relationele ontwikkelingen heel belangrijk is in de gemeente.

God heeft de institutionele kerk gebruikt en doet het nog steeds. God is vol genade en wil door iedere structuur werken zolang Hij harten vindt die open voor Hem zijn, en die zijn er veel. Het gaat er dus eigenlijk niet zozeer om of God die megakerken, celkerken, huiskerken en allerlei andere initiatieven wel of niet wil gebruiken. Waar het om gaat is dat God ons verantwoordelijk houdt met betrekking tot het doen wat Zijn Woord zegt en voor zover iemand dat weet en er kennis van heeft.

We moeten ons niet vergelijken met anderen. Doorgaans kom je met goedkeuring van anderen niet zo ver. Het gaat om Gods goedkeuring. God brengt de kerk op een weg waarin Hij het systeem van hiërarchische geestelijkheid en lekendom wil ontmantelen. Hij wil een gelijkwaardige gemeenschap herstellen en de volle bediening van iedere gelovige vrijzetten. Hoe dat allemaal precies gaat? Jezus bouwt de gemeente, en daar kunnen we absoluut op vertrouwen.

A.A. (Dolf) de Voogd van der Straaten

www.supportministries.nl